

FLYTTNINGAR

1. Från Dackebränna till Lagmansören

Två flyttningar kom att ändra på allt i familjen Lidins liv. Den första ägde rum i Nestors och Albertinas tidiga äktenskap. De hade gifts på Rådhuset i Sundsvall och Albertina följt sin man till torpstället på Dackebränna i Liden, de sista fem kilometrarna svårt framkomliga utom med häst och på cykel.

Väl framme väntade alla de arbetsuppgifter som tillhör en torparfru i hus och ladugård - även den dag hon gifter sig.

Det var en idyll mellan berg och älv men även en idyll bleknar i allsköns vardag. När sedan barn kommer till och de små inkomsterna gör livet surt, behövs det inte mycket innan man drömmer om en ny plats och att flytta långt bort. För Nestor som både fötts och vuxit upp på torpet kunde detta vara en dagdröm. Han ville bort. Han hade tidigare talat med sin far om att bege sig till Amerika. För pappas skull hade han övertygats att bli hemma. För Albertina blev Dackebränna snarare en mardröm ur vilken hon ville vakna.

Så hände det sig att Albertinas broder Lars omkom vid drunkning 1928 och att hans torp "nea backan" på Lagmansön kom till försäljning. Det var litet, bara hälften så stort som torpet på Dackebränna, men Nestor och Albertina tvekade inte. Det inköptes vid auktion och eftermälet blev att torpet på Dackebränna såldes. Stor var dagen när Nestor återkom från auktionen på Lagmansön och berättade att de nu blivit

ägare till ett nytt torp medan de också ägde torpet på Dackebränna.

Olle har diffusa minnen av mamma och pappa vid köksbordet på Dackrbränna med ritningar av hur huset skulle komma att se ut. Men det kan vara minnen från de två åren som följde. Under de två åren låg ritningerna städse på bordet mellan matbitarna och samtalen rörde sig om desamma. Det var naturligtvis mestadels Nestor som berättade. Han kom regelbundet ned till Lagmansön på cykel medan Albertina blev hemma med barnen och torpet. Flyttningen kunde ju också inte ske utan vidare.

1929 fann de sig alltså som ägare till två torp och de for ned som familj för att skörda sommaren 1929. Olle minns hur han lekte med kusinen Bertil på gården och turer de gjorde längs en brant stig ned till älven där man också skördade en äng.

I den tiden blev huvudbyggnaden nedmonterad i väntan på uppkörning till stora landsvägen där nya familjehuset skulle byggas. Timret luftades under vintern.

Byggandet kom i gång vid vinterns slut våren 1930. Det var en ganska blid vinter det året så man kunde komma igång med byggenskapen redan i mars månad. Vid sin sida som byggmästare hade Nestor fått sin morbror Mauritz Englund, känd som byggmästare i Liden. Gamla huvudbyggnaden från Nea Backan blev förlängd och förhöjd men till kärnan var det samma timmer och konstruktion som gården Nea Backan.

Det som stod färdigt vid midsommaren i juni månad för att ta emot familjen Lidin var blott skalet av den byggnad som Nestor planerat och visat ritningar av på Dackebränna. Men den stora ritningen fanns där och den foljde honom. Bit för bit förverkligade han den - men han blev aldrig färdig.

Om sedan hur den egenliga flyttningen ägde rum, i flotte på älven och på landsväg i bil, har beskrivits i andra skrifter av Nestor själv och mig sonen Olle. Nestor kom med allt som tillhörde torpet, även kor och höns, på flotte och Albertina med pojkarna och gamla farmor först med hästvagn och sedan med taxi.

Men byggandet var inte slut för Nestor. En ladugård måste upp nere på gården innan vintern. Timret kom från bruksstugan Nea Backan. Det var ett tungt arbete som tog hela sommaren för en ensam man. Men det var en stolt Nestor och en lika stolt Albertina som ledde Kruse och Lycke från den temporära ladugården till den nya. Sedan tillkom arbete med uthus och vedbod intill ladugården före vinterns ankomst. Från tidiga våren med snö ännu på marken till sena hösten byggdes hus och hem för familjen och ladugård för kor och husdjur och mycket mera. Det var inte bara beundran utan direkt beröm som direktör

Nordin uttryckte då han sade, "Jag trodde aldrig att du skulle klara det."

Det var annars ett ganska ensamt liv som Nestor och Albertina hade framför sig åren som följde. Det var bara cyklar som i någon mån tog dem runt. Albertina var missionsförbundare sedan 1923 och Nestor var det också privat. Om detta var de ensamma på Lagmansön. Någon gång varje sommar drog de iväg på sina cyklar, Albertina med lille Sigurd i förarkorg och Nestor med store Olle på stången framför sig mestadels till friluftsmöten vid kapell i Indal och Timrå. Ofta blev det inte men för pojkarna en glädje var gång. De satt på var sin cykel och räknade alla broar av trä som passerades och alla grindar som spärrade vägen. Om Olle minns rätt var det det 10 träbroar och 3 grindar på vägen till Bergeforsen.

En ny ordning blev det sedan Nestor och Albertina blivit medlemmar av Pingstkyrkan i Bergeforsen 1935, då åkandet blev till kapellet de tillhörde.

Chapter 2

Från Lagmansören till Sundsvall

Den andra flyttningen var var väl så dramatisk som den första och ägde rum 1939. Det ville sig att Nestor fått ett stenarbete i samband med nya selångerbron och funnit bostad, ett rum i Nacksta, som låg intill arbetsplatsen. Vid sidan låg en bondgård och dit gick Nestor för att köpa mjölk. Samtal följde och då det framkom att Nestor hade två pojkar i den ålder som skulle börja vid läroverket tyckte frun i huset att Nestor skulle låta dem pröva.

Det fick Nestor något att tänka på vilket vidarefördes till köksbordet på Lagmansön. Det ledde också förmodligen till att Nestor besökte Rektor Arthur Eriksson på läroverket varvid samtalet slutade med att rektor uppmanade pappa Nestor att "komma med pojkarna."

Uppmaningen blev framförd på Lagmansön och en nervös tid följde då handlingar skrevs och undertecknades, även av tydligt ovana lärare i Indal. De hade tydligenvis inte tidigare haft läroverkskandidater bland eleverna. Handlingarna inlämnades sen av Nestor till läroverket.

Nästa utmaning blev inträdesproven. De ägde rum 7 och 8 juni. Det var soliga dagar. Vi kom med cykel till Bergeforsen, och därifrån med tåg till Norra Station i Sundsvall där pappa mötte. Så kom de till hans rum i Nacksta där de låg på golvet. Olle yrade på natten, ut utslag av vaccineringen dagen

före, men var bra nästa morgon i tid för proven, muntliga och skriftliga.

Proven gick bra och de var ganska nöjda efteråt då de gick ner på stan och fann Storgatan. De mötte pappa som bjöd på ärtsoppa. som sen från den dagen blev deras livrätt. Så blev det fem-bussen tillbaka till Lagmansön.

Det var förspelet. och så kom frågan om flyttningen. Familjebeslutet var nämligen att kom de in fanns ingen annan utväg. De kom in som signalerades i alla tidningar till mångas överraskning.

Först kom tanken på försäljning av torpet och Nestor erbjöd Axel Öhlund det för 6000 kronor. Detta pris fann Axel vara hutlöst högt och ingenting kom ut av det. Tydligtvis gjordes ingen ny framstöt på annat håll och huset och torpet stod där osålda vid flyttningstid.

Det blev en bråd tid. Allt skulle sorteras, allt skulle sovras och delas mellan det som skulle med och det som skulle bli kvar. Sista kon, Saga, skulle säljas, och geten, Siga, skulle åferbördas till Kristina i Stordalen mm mm.

Men som planerat stod hyresbilen där och Nestor drog iväg med möbler och allt till Sidsjövägen 22 i Sundsvall. Han satt i mörker och såg ingenting men han märkte var krok på vägen, berättade han senare. Han satt bak i hyresvagnen och kom fram före Albertina och pojkarna. Han hade hunnit att sätta det mesta på plats innan de var framme bussvägen senare.

Det var 29 augusti 1939, dagen innan världskriget tog sin början. Ett nytt liv på Sidsjövägen 22 begynte med kriget som skugga. Det har behandlats annorstädes av Nestor.

